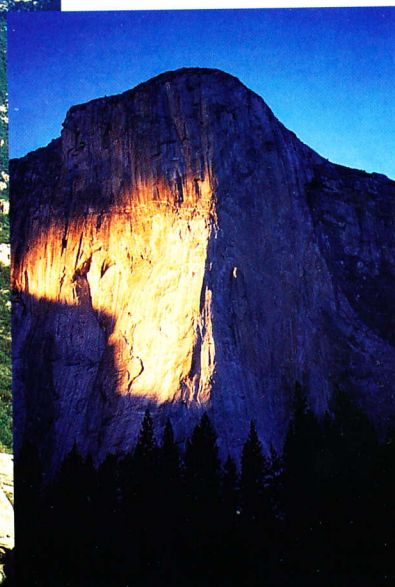
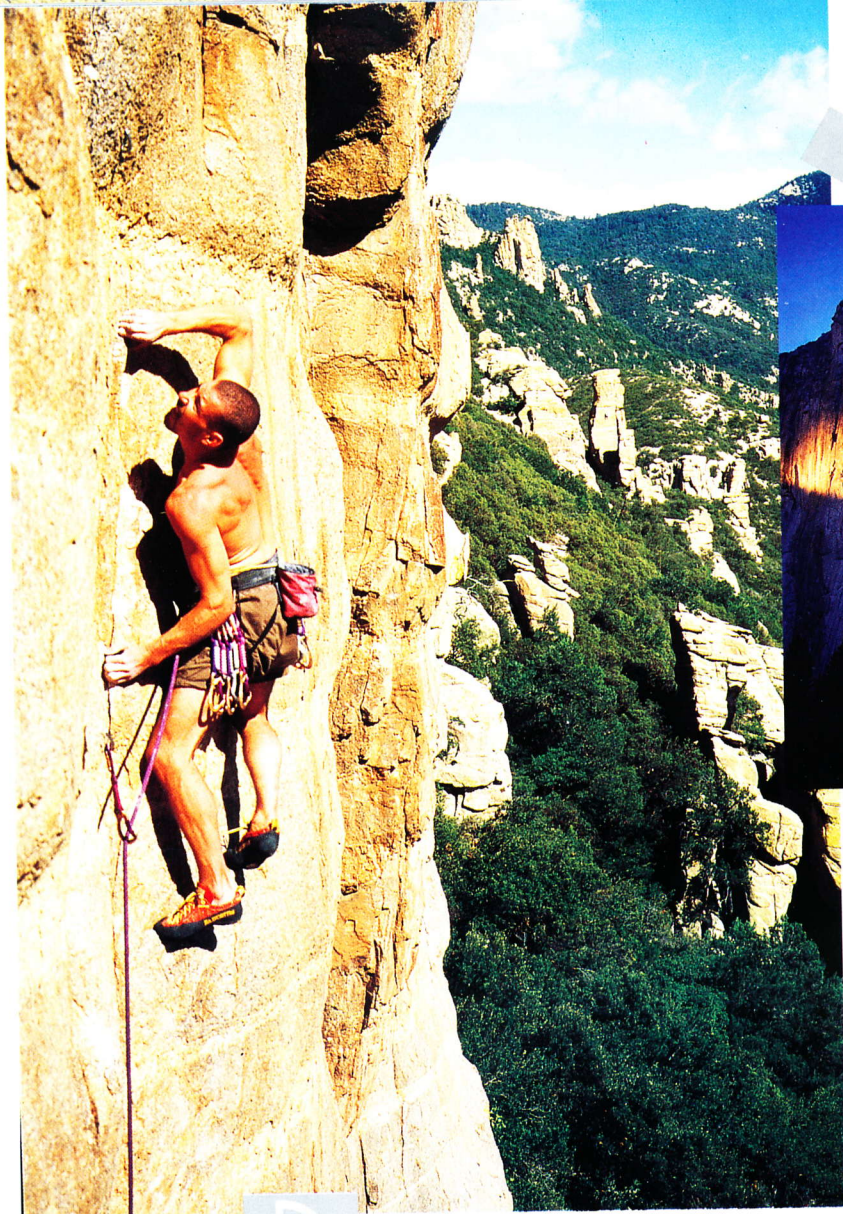

... trochu se protáhl a bez problémů dal nějakých 5.13a.

Pár metrů od nejtku přehmatávání typu „třeba jo, možná ne“ – a lup zpátky odsednout. Poprvé, podruhé, podalší...

„Hudy, jak's tady měl ruce, že ti v tý pravačce nedošlo máčo?“

„Nevím, nebyl jsem tam tak dlouho“, pravil skoročerstvý ženáč a upil z plechovky.

V Red Rocks se dařilo všem. Přesto byl Jindra nekorunovaným králem. Netrénuje (leđa na motorce a hokej), ale leze dost. Už to sice nejsou ty bohatýrské avantýry do Německa (i když...), ale třeba cestou do La Sportivy vybudě odpoledne, které by klasický bílofuseklový podnikatel proseděl v hospodě. Hudy si zatím stačí vylézt pár cest. Na jaře, když si na Ducatti odkrouží na okruhu La Castellet své motocyklové pensum, sebere se a Cimaj je třeba na celý den jeho. K těm „sasíkům“ také občas zajede... Vlastně je to pomluva, že neleze, leze pořád! Jenomže nějak jinak. Čím je starší, tím míň si to bere a tím mu to jde líp.

Celou noc řídit po amerických dálnicích je nuda a dost z toho jednomu hrabe. Hudy vylezl od „kolečka“, trochu se protáhl a bez problémů dal nějakých 5.13a. On sight, samozřejmě, „erpěčko“ moc neuznával nikdy. Pak se natáhl do trávy a pozoroval (dost dlouho), jak lezou ostatní.

„Jaký nacvičování, přece nejsem na překližce v Hřensku. Musíš lézt, co to dá, třeba na hranici pádu. A když nespadneš, máš OS, ne? Jednoduchý. To na mašině je to stejné – co tam chceš nacvičovat, když to máš položené a kalíš na plnej. Ty brdo, to ti je, jako když stepuješ v jednáctkovém rajbasu deset metrů nad kruhem. No paráda, pro to stojí žít!“

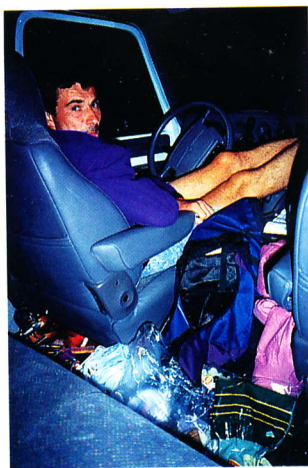
Postupně se probudili všichni, skalpů přibývalo a sebevědomí se vracelo k normálu. Od oblasti k oblasti se „hudáci“ pracovali až do Campu IV. Jak jinak, když tam stojí El Capitan! A že tedy večírek a známí a něco na rozhybání – moc pěkně utíkalý dny indiánského léta. Až přišel ten pravý, s velkým D. Aspoň některým tak připadal.

Brzy ráno (tak v devět, řekl bych) stoupali udatní a ke všemu odhodlaní muži k nástupu. Těm zkušenějším byla krapet podezřelá absence zástupů

Do Ameriky jezdí Hudy pravidelně už sedm let. Na podzim skončí motocyklová závodní sezóna,

v Evropě počasí nic moc, do Thajska se sluší jet až na Vánoce – no neseberte se a nejedte si zalézt! Zvlášť když kolem sebe máte excelentní společnost praštěnců téže krevní skupiny i obchodních partnerů. V té řádce obchodů HUDYsport vás nikdy neobslouží „něco“, co nemá k lezení vztah. A všichni si uvědomují, že jsou nahraditelní. Takže letos si to ověřili společným zájezdem. Nějak divné, že? Taky jsem si to myslel a podlehl Kysilkovu vábení „na

jedno“. Ach ta naivita! Po prvním kousku jsem vzdal rozhovor, po druhém vypnul diktafon a po pátém jsem klíčkoval domů s tím, že letos do států prostě musím.

Jiří Růžička

NAPLNO

nespavců, kteří si obyčejně drží pořadí už od svítání, ale jak už bylo řečeno, večírky mají svá kouzla. (Technikou posedlí Američané zase znají kouzlo sledování předpovědi počasí přes satelit, takže ví i o frontě deště, která je schovaná za rohem). A že byli všichni ve vyladěné formě – hrrrrr na to! Hudy s Rostou a Víťou na Salathé, Kyslík s Vencou a Říšou na Nos. Délky ubíhaly rychle, i když každému družstvu jinak. Stěna byla liduprázdná, příjemně vlahé povětrí činilo výstup velmi, velmi příjemným. (Bodejť ne, když na druhé straně Yosemite už čerpali vodu ze zatopených sklepů). Vytahovači materiálu tahali, prvolezci stoupali, jističi jistili. Ve výpravě nebyl zařazen pozorovatel, takže ani první přeháňka o poledni nikoho nepřiměla k zamyšlení, natož potom k návratu. Kyslíkovíc družstvo bylo arcit pomalejší – slabší národy zakládaly rokenroly až moc pečlivě a hluboko a vytahovač se s báglem přímo laskal. (V pozdějších, poněkud vypjatějších okamžicích dokonce tvrdil, že má k němu silný citový vztah, a odmítal třicetikilovou bestii odříznout a nechat padnout pod stěnu. Nepomohl ani slib, že všechna piva z pytle budou před svržením vypita).

Zato Hudy stoupal jako dým. Za ním to jeho mančaft hrnul tak skvěle, že navečer, když začalo konečně ne pršet, ale kdy se otevřela obloha, aby vypustila všechnu vodu, co po celé léto sbírala, měli vylezených proklatých 24 délek. (Pozn. vypravěče: aby bylo správně pochopeno – je moc málo lidí, kteří ve velké stěně mohou lézt „s Hudym“, dopadá to tak, že lezou „za Hudym“.)

V noci Hudyho družstvo prověřilo (s různými výsledky) pravdivost reklamních sloganů o vodonepropustnosti a nasákavosti špičkových materiálů. Ranní „azuro“ zmátlo lídra rychlých nešťastníků natolik, že vytáhl ještě další dvě délky, o které se pak prodloužil organizovaný (a to skvěle!) ústup. Ovšem i tak obsahovalo slaňování některé dobře známé prvky tvrdého boje o pevnou zem pod nohama. Přechod z roztomilého podzimu do sprosté zimy se totiž ohlásil půlmetrem nového sněhu.

Pomalí šťastlivci stačili vyklidit „sprchoviště“ ještě první den a své mokré kamarády pečlivě sledovali z údolí.

Nakonec všechno dopadlo bez ztráty kytičky. Oslava záchrany „holejch“ se protáhla a měla úroveň, kterou mohli Amíci jen závidět.

Odlet.

„Máte něco k nahlášení, pane?“

„Ne.“

„Prosím do boxu, pane.“

Odbavovací halou letiště se rozhučely sirény, kolem špatně anglicky mluvícího holohlavého cizince z Východu spadly tlusté ocelové míře a do prostoru se vezpali čtyři dvoumetroví policajti o celkové váze dobře přes půl tuny. Namířené samopaly vypadaly sice komicky proti dokonalé k o v o v é imitaci pistole, ale jinak moc veselo nebylo. Pardové zájezdu už mířili do bezcelní osvěžovny a nebohému Žitovi nebylo vůbec hej. Ale dopadlo to a dál prodává v HUDYsportu. ▲